

En passionsmeditation i Karmel
Hällen första gången långfredag 1885
Av en karmelitnunna

Vi har nu kommit fram till denna stora och heliga dag, från vilken det strömmar kärlek, förlåtelse och liv. Hur skall vi tillbringa den? På vilket sätt skall vi gengälda den gränslösa gåva som erbjuds oss? Må nåden från denna stora dag verkligen leva i våra själar. Må det inte vara tillräckligt för oss att förena oss med den kärlek som fyller den, i tanke, förstånd och hjärta.

Låt oss ge mer än bara blickar och önsknings till den Gud som dör för oss; låt oss ge honom våra liv, låt oss tillåta honom att leva i oss. Må varje handling han gjorde leva i vår själ. Låt oss där ta emot varje uttryck som hans kärlek tar sig och alla hans hjärtslag, när han går in i sitt lidande med en längtan som bara hans kärlek kan förstå. Låt oss bli ett levande evangelium.

Det är här inte fråga om en historisk händelse, vars ihågkommelse griper och rör oss. Detta är en evig handling, som ständigt förblir en levande verklighet för våra själar – verklig i sin kärlek, i sin verkan, i Guds gåva av inget mindre än sig själv till vår själ, vårt hjärta, vårt liv.

När Herren kom upp till Jerusalem sista gången före sin uppståndelse, lade lärjungarna i hans ansikte märke till en särskild, en gudomlig glädje. Vilken var denna glädje, mina systrar? Det var hans törst efter att få lida för oss, att få uttrycka sin kärlek genom att utgjuta sitt blod och lida till det yttersta. Låt oss följa vår Mästares exempel och tillåta glädjen att kasta sitt sken över våra själar. Och låt oss sedan, i styrkan från denna glädje, som är kärlekens rena och enkla återglans, gå vidare på vår väg i överlåtelse åt Gud.

Överlåtelse, vad är det? Det är att utan vilja eller blick, utan preferens eller oro, stödja oss på honom som håller, styr och vägleder oss. Måttet på vår överlåtelse är vidden av vår kärlek, det är tron omsatt i handling, tron som uttryck för kärlek. Det är en tro som säger till Gud: ”Jag förlitar mig på dig: min överlåtelse är min tillits levande ord.” Låt oss öva oss i denna sanna överlåtelse och vår kärlek kommer att växa. Prövningar blir då lätta att bära och denna dag blir i sanning stor.

Vad kan inte åstadkommas av tilliten hos den själ som vet att den hon förtröstar på och stöder sig på är den Gud som bevisar sin kärlek till henne genom att ge ut ända till sin sista blodsdroppe. Det är han som, då han såg att vi var förlorade, kom ner från himlen med orden: ”Här är jag” och offrade sig själv till Fadern som lösen för våra synder.

Skall då inte vi överlåta oss till en sådan kärlek? Skall vi sätta någon gräns för vår kapitulation? Bör vi inte snarare göra den till verklighet, här och nu, i dess absoluta fullhet, i styrkan hos själva Guds kärlek. O, om vi verkligen överlämnar oss kommer Gud att växa i vår själ, och nåden att glädja sig i sin befrielse inom oss, för vad är det som orsakar våra fall?

Misstro, brist i praktiken på överlåtelse till och vila i Gud. Vad betyder en frestelse för en själ som överlämnar sig själv åt Gud? Det är en utmaning att säga, i handling och hjärta: "Jag vet vem som håller och beskyddar mig; jag vet till vem jag har gett min vilja, min kärlek, mitt hjärta, min tro – bort med fienden och alla de känslor han uppväcker i mig! De kan snärja mig, ansätta mig till det yttre, men vad mig själv beträffar litar jag på Gud, överlåter jag mig åt honom och är jag inte rädd för någonting.

Mina systrar, detta slags överlåtelse är måttet på vår insikt, på vår styrka, på vår gudstillhörighet. Gud sviker aldrig själens tillit. I förhållande till hur mycket vi ger oss till honom, håller, upplyser och styrker han oss. Då leder han oss med en särskild kraft som är mer livaktig och förtrolig. Ni själar som tvivlar, inse er svaghet, er dårskap, er oklokheter.

Ni tvivlar – och det är just i detta tvivel som det onda ligger vilket får er att plågas, det är grunden där fienden kan gillra sina snaror. Jaga bort ert tvivel med överlåtelse, och er svaghet förvandlas till styrka, eftersom den drar ner Guds kraft. I denna mäktiga överlåtelse förlorar själen ingen nåd utan är följsam mot nådens handlande och uppmärksam på dess minsta vink.

Vad kommer Golgota att vara för oss, vad kommer denna välsignade dag att vara, om vi verkligen är överlätna, enligt det Kärlekens mått som ges oss och som vidrör våra själar? Det kommer att vara befrielsens timme, en dag av liv och frid som inga ord kan beskriva. En frid grundad på sanningen själv, på vår tros fundament, på gåvan av Herrens blod till vår själ och gåvan av vår själ till honom.

Med denna orubbliga frid som grund kan dygden växa till och våra liv bära frukt i gärningar, sanna gärningar som ger uttryck åt kärlek, gåvan av oss själva, överlåtelsen av hela vårt vara till Gud. Och har vi väl överlåtitt oss till honom, låt oss då inte frukta någonting. Må varje händelse i livet locka fram vår förtröstan och vår trohet: en förtröstan uttryckt i praktiskt bejakande, en trohet som föredrar döden framför att ge upp vår tillit till honom som, för att visa oss sin kärlek, gjorde sig själv till vår och gav oss sitt liv.

Låt oss följa honom till Golgota, mina systrar, och när vi tar till oss hans lidanden, hans dödskamp och hans förlåtelse, låt oss fråga oss själva om inte en sådan kärlek ber oss om den mest fullständiga överlåtelse. Låt oss offra vår kärlek, trohet och förtröstan till Gud, som bara ber om denna fattiga överlåtelse av våra hjärtan till hans gudomliga Kärlek, efter att han själv gett oss allt han har, allt han är och allt han begär.